मुहुर्विचिन्त्य अहो मे दुर्दैवं ।

स्वकर्मसंतानविचेष्टितानि कालान्तरावर्तिशुभाशुभानि ।
इहैव दृष्टानि मयैव तानि जन्मान्तराणीव दशान्तराणि ॥ २०१ ॥

अथ वा । कायः संनिहितापायः संपदः पदमापदां ।
5 समागमाः सापगमाः सर्वमुत्पादि भंगुरं ॥ २०२ ॥

पुनर्विमृश्याह । शोकारातिभयत्राणं प्रीतिविश्रम्भभाजनं ।
केन रत्नमिदं सृष्टं मित्रमित्यक्षरद्वयं ॥ २०३ ॥

किं च । मित्रं प्रीतिरसायनं नयनयोरानन्दनं चेतसः ।
पात्रं यत् सुखदुःखयोः सह भवेन्मित्रेण तद्दुर्लभं ।
10 ये चान्ये सुहृदः समृद्धिसमये द्रव्याभिलाषाकुलास् ।
ते सर्वत्र मिलन्ति तत्त्वनिकषग्रावा तु तेषां विपत् ॥ २०४ ॥

इति बहु विलप्य हिरण्यकश्चित्राङ्गलघुपतनकावाह । यावदेवायं व्याधो वनान्न निःसरति तावन्मन्थरं मोचयितुं यत्नः क्रियतां । तावूचतुः सत्वरं कार्यमुच्यतां । हिरण्यको ब्रूते । चित्राङ्गो जलसमीपं गत्वा मृतमिवात्मानं
15 निश्चेष्टं दर्शयतु काकश्च तस्योपरि चञ्चा किमपि लिखतु । नूनमनेन लुब्धकेन तत्र कच्छपं परित्यज्य मृगमांसार्थिना सत्वरं गन्तव्यं । ततोऽहं मन्थरस्य बन्धनं छेत्स्यामि । अथ चित्राङ्गलघुपतनकाभ्यां शीघ्रं गत्वा तथानुष्ठिते सति स व्याधः श्रान्तः पानीयं पीत्वा तरोरधस्तादुपविष्टस्तथाविधं मृगमपश्यत् । ततः कर्तरिकामादाय प्रहृष्टमना मृगान्तिकं चलितः । अत्रान्तरे हिरण्यकेनागत्य छिन्नबन्धनः स कूर्मः सत्वरं जलाशयं प्रविवेश । स मृग आसन्नं
20 तं व्याधमवलोक्योत्थाय पलायितः । प्रत्यावृत्य यावदसौ लुब्धकस्तरुतलमायाति तावत् कूर्ममपश्यन्नचिन्तयत् । उचितमेवैतत् ममासमीक्षकारिणः ।